

Издателска къща Жанет 45

е носител на националните награди:

Христо Г. Данов – за принос в националната книжовна култура:
в категория Българска художествена литература (2002);
в категория Издание за деца (2007)

Бронзов лъв на Асоциация българска книга – за цялостен принос в
издаването на съвременна българска литература (2002)

Специална награда на АБК за оформление и полиграфическо
изпълнение (2005)

Константин Константинов – за принос в книгоиздаването за деца
(2005)

и Наградата на ЮНЕСКО – Първи световен конкурс по дизайн на
книгата, Франкфурт (2003)

© Калин Терзийски, автор, 2009

© Борис Минков, редактор, 2009

© Ростислав Димитров, художник, 2009

© Издателска къща Жанет 45, 2009

ISBN: 978-954-491-554-4

Калин
Терзийски

**ИМА ЛИ
КОЙ ДА
ВИ
ОБИЧА**
(разкази)

ИМА ЛИ КОЙ ДА ВИ ОБИЧА

Навън вали дъжд, свечерява се, плющи водата от чучурите на балконите. Някаква жена крещи от улицата нещо грозно и неразбираемо. Лятно време, привечер шумът от улиците е особен. Нищо не се случва, само дъждът вали и освежава въздуха.

Ние сме двамата с Е.Й. Седим в офиса, в който работя. Не знам какво точно работя. Просто съм забелязал, че в офисите обикновено се мотаят хора, които все нещо работят. При мен не е точно така. Аз обикновено седя, играя на малка електронна игра и изчаквам някой да си свърши работата, за да започна аз след него. По това приличам на чистачка или на пазач на строеж. Всъщност съм лекар. И двамата с Е.Й. сме лекари. И двамата се отворихме в почти едно и също време от медицината. Не въобще от медицината, а от това, което наричат медицина в България. Твърде много мръсотия има в проклетата българска медицина. Сега седим в офиса и не вършим нищо. Пием бира. По-добре е от нищо.

Когато става въпрос за офиси, представям си офисите, в които едно време чистачките на учили-

щата слагаха кофите, метлите и парцалите, с които миеха клозетите.

Седим и пием бира, разговаряйки за незначителни неща. Ако можехме да говорим за значителни неща, най-вероятно щяхме да говорим и за тях.

Е.Й. ходи напред-назад и потропва с пръсти по предметите около себе си:

– Снощи се видях с Мартин К. – казва Е.Й.

Аз се обръщам на стола и го питам:

– Е, отчаян ли беше?

– Не, беше пиян... всъщност и двете... малко отчаян и много пиян.

Мартин К., известният журналист и медийно плямпало, е наш приятел. Заедно сме ходили по жени, пили сме алкохол и сме обсъждали живота в продължение на повече от десет години. Напоследък е в особено психическо състояние. Станал е заядлив, прави скандали за дреболии, отчайва се.

– Обади ми се снощи и каза, че има нужда от мен – казва Е.Й.

Вчера Мартин К. се обади и на мен. Помоли ме да отидем заедно на летището, за да изпратим Лили Марлен Хамър Дългата.

Аз го питах „Защо?“ Той ми каза: „Имам нужда от теб... искам да викаме и да пеем песни докато излети самолетът.“ – „Глупости, ще викаме... Изморен съм... защо ми приказваш глупости... отиди сам и я изпрати, за там... за където щеше да ходи... Хайде, чао.“

Няколко часа по късно Мартин К. ми се обади пак: „Имам нужда от теб.“ – „Не, не, изморен съм, какво направи, изпрати ли я?“ – „Да, да, не искам да говоря въобще за това, ела, трябва да има някой при мен...“ – „Пий и ще ти мине...“ – отговорих му и понечих да затворя, за да мога да догледам глупавия филм, с който обезсмислям вечерта си.

А Мартин К. се разкрещя пиански, неприятно: „Педераст нещастен, некадърник, глупак, педераст, жалък педераст нещастен...“ И затвори телефона. Явно не му беше добре.

Трябва да разкажа коя е Лили Марлен Хамър Дългата. С нея се запознахме преди близо десет години, на морето, беше още момиченце.

Сега е хубава, висока, мургава жена с египетска красота. Има странен белег на горната устна, бели зъби и черна коса. Лъчезарно и добро създание. Леко превзета, колкото трябва, за да се знае, че не е обикновена мърла от Люлин, работеща във видео-студио.

Живее в САЩ с някакъв италианец. Работи в Световната банка. Въобще не знам какво означава Световна банка, но защо ли пък трябва да знам всички чудесни легални места за ограбване на хора?

Това, че сега живее с италианец, от самото начало ми се стори перверзно. Предизвика киселини в стомаха ми. Самата дума италианец у мен създава асоциации с хомосексуални задевки в мъжки тоалетни, ядене на жаби и тестени изделия. Може би съм гледал неподходящи филми.

Лили Марлен Дългата дойде в България след петгодишно отсъствие и веднага потърси Мартин К. Не знам преди това да се е интересувала особено много от него. Въобще не мога да разбера как Мартин К. успява да привлича жените. Хипнотизира ги като питон. Те са гризачи, а той – питон.

Обадила му се още от летището, срещнали се още преди да се срещне с родителите си.

Няколко седмици Мартин К. ходеше напред-назад нервен като птичар, разказваше възбудено на всички какви хубави минети прави тя, как вика на английски докато прави минети. Нейния световно-банков английски, специален за викане по време на минети. И още – колко я обича за това, че вика на английски, и за всичко друго. Как иска да се ожени за нея, как е неин бодигард, слуга, жиголо, как иска да ебе майката на италианеца и на всички италианци. Разказваше такива неща, все едно наистина беше влюбен. Развеждаше я по ресторанти, харчеше пари, напиваше се и ѝ правеше предложения за женитба.

След седмица тя влезе в болница, за да поставят протеза на бъбречната ѝ артерия. В България това е евтино, а мръсният италианец не можел да си бръкне в джоба за такова нещо в САЩ, да!

Тогавя Мартин К. ѝ направи серенада. Пя под прозореца на болничната ѝ стая глупави песни.

Тя може би наистина го обича, казах си аз в оная вечер, когато той ѝ направи серенада. А може би и той нея.

После, всъщност вчера, тя тръгна за Америка, за да вика на английски, докато прави минети на стиснатия италианец. А също така и за да се грижи да не би случайно Световната банка да пропусне да ограби някого.

Сега Мартин К. седи някъде и се напива сам, от пустота и мъка. Познати са ми тия неща.

Преди пет години, или преди седем, ние, старите приятелчета, пак седяхме, пиехме бира и си говорехме същите неща като сега. За любовта и за жените, за жените и за минетите, които правят те. Нашият живот минава в говорене на едни и същи неща. Странно поколение от мърлячи, които не искат да направят нищо важно в живота си. А може би греша – има толкова много тридесетгодишни мъже и жени, занимаващи се с неща като пи ар, мениджмънт и тям подобни лайна, които ходят изрядно облечени и работят по дванайсет часа в денонощие. Например в Световната банка... Сигурно това са истинските хора на това поколение. Ние, старите приятелчета, не им завиждаме. Ако за нещо им завиждаме, това е за голямата им увереност, че утре пак ще станат и ще работят дванайсет и повече часа и още по-голямата увереност, че това ги прави нещо повече от обикновени гъзове.

Седим и си говорим, дъждът вали, освежава въздуха... Аз се чувствам напрегнат; понякога и най-изпечените нехранимайковци изпитват съклет – тая турска дума за трескаво угризение, идващо от

безсмислено лентяйство. Сядам пред компютъра и предлагам на Е.Й.:

– Дай да започваме да пишем нещо ...

Е.Й. ме гледа с вдлъбнатите си монголоидни очи и насмешливо започва да ми диктува напевно: „...и Ана Каренина казала: Ала бала ница, турска паница, ай гиди Ванчо, дай пет лева...“

Аз: Трябва да пишем... за какво седим иначе тука?

Е.Й. се върти из офиса, тактува си нещо, подритва столовете: „Ами, въобще не знам... защо сме тука. Аз въобще не знам защо съм жив...“

Ние с Е.Й., както и Мартин К., се занимаваме с писане. Това е добър начин да оправдаваш мързела си, да се правиш на интересен пред жените, да обясняваш хроничния си махмурлук и да печелиш пари, за да си го осигуряваш.

Мартин К. се е заел с писането сериозно, ние – не твърде. Той приема нещата сериозно, пие сериозно и сериозно спи с всички жени, които минават в радиус сто метра от него. Сега страда сериозно.

Трябва да пишем. Не може да се седи просто така.

Откак големият Дъглас Адамс използва компютър с текстови редактор за писането на нещата си, писането е работа за полутехнократи. Шифт, инсърт, формат, ънду и ала-бала. Но ние не сме полутехнократи, ние не обичаме да пишем. Затова се занимаваме с писане. В нашето време на никого не му се пише, на никого не му се работи. Тъжно е, че няма за какво. Къде е тая прекрасна самоувереност

на младите лъвове, които работят по дванайсет часа на ден? Увереността им, че утре, когато се събудят, вече ще бъдат отворени вратите на Рая за юпита, където те ще могат да работят по осемнайсет часа на ден. Писането е работа за самодостатъчни хора, които живеят в пещери, хранят се с мъхове и ходят веднъж месечно на световни конференции, за да се борят срещу СПИН или нещо друго.

Аз поглеждам към пода, пия малко бира и казвам на Е.Й.:

– А какво искаш да правиш, педерастче нещастно, след като не ти се пише? Защо не щеш да пишеш?

– Не искам да пиша. Искам да ходя по жени. Ходи ми се по жени. Аз не съм писател, аз съм женкар.

Всъщност не е така. Е.Й. има особено отношение към жените. Всъщност всички ние, поетите безделници, имаме особено отношение към жените. За пример – когато някъде прочета „...те се нахвърлиха един върху друг и започнаха да правят див, необуздан, животински секс“, ми става лошо. Задъхвам се, почти се изморявам. Защо ли – си казвам – хората се цивилизоват от десет хиляди години, за да се радват след това на диви и животински неща? Не е ли по-добре човек да лежи неподвижно в хладното си ложе, а спокойна и мъдра жена да смуче пениса му тихо и задълбочено? – така мисля аз, така мисли и Е.Й. Дивият, агресивен, вулканичен секс е измислен, за да се разтоварват след работа здравомислещите делови хора. Той укрепва артериите. Тия здравомислещи, делови лайнари правят секс,

както правят всичко. Те всичко правят. Правят секс, правят деца, правят пари, правят любов, а не война, а когато се наложи, правят и война. Те пият сокове, фрешове, джусове, тичат, вдигат тежести, плуват, сърфират, мушат се насам-натам, шофират скъпи коли, говорят си за тях, имат по три деца, имат цели, имат задачи, ебават майката на всички, очакват благодарност за това, и т.н.

Ние с Е.Й. разбираме нещата по друг начин.

Е.Й.: „На мен не ми се ебе, по-скоро ми се ходи някъде с приятели и с жени... просто за удоволствие... някъде, ей така, на свобода.“

Е.Й. винаги е обичал да си говори с приятелите, а жените да го слушат. Всеки мъж обича да си говори с приятелите си за изкуство, коли, казарма и жени, а други жени да го слушат.

Аз харесвам и ценя идеите за живота на Е.Й., моите са подобни.

Е.Й.: „...жените са само за разкош...“

Дали наистина жените са за разкош? – мисля си аз.

Замислям се за Лили Марлен Хамър Дългата. Да, тя е жена за разкош. Тя няма да ти помогне да почистиш мазето. Няма да изнася кашоните, пълни с миша дреп и изпражнения, от твоето непочистено мазе. Няма да участва в почистването на душата ти.

Какво ли прави Мартин К.? Сигурно се опитва да прави нещо, за да не се чувства пусто и самотно. Пие или работи?

Може би гледа предавания за животни. Забелязал съм, че човек започва да гледа много предавания за животни, когато му е пусто и самотно.

Дали да не го потърсим? Но когато човек е зле, по-добре да не го търсиш. Само го натоварваш с изискването да се държи нормално. Не е ли така?

Е.Й. плюе през прозореца и сякаш улавя, че мисля за Мартин К.

– Вчера, знаеш ли, баща ми... той обича да чете в кенефа, там е прочел всичките книги, които е чел последните години... та баща ми влезе в кенефа с „Дефлорация“...

„Дефлорация“ е първата книга на Мартин К., тъничка стихосбирка. Някои от стихотворенията са добри, други са наивни, но книгата като цяло е добра. Повечето стихотворения са мръсни.

Е.Й. продължава да ми разказва:

– Баща ми седя в тоалетната повече от половин час и чете „Дефлорация“ на Мартин К. След като излезе, ме пита – кой е написал тия гадости. Не, татко, не съм аз, казах му. И се уплаших, че няма да ми остави апартамента си, заради шибаните стихотворения на Мартин К.

Ето, ето – казвам си – възрастните хора как се радват на войните и погребенията, на лъчетерапията и озоновата дупка... Когато стане въпрос за органите на мъжа и жената, които създават малките дечица, веднага започват да повръщат, да плюят лицемерно. Всъщност и аз съм възрастен човек. Имам голямо дете. Може би оттам идват нещата, мисля си. Никой не може да повярва, че неговото дете един ден ще прави секс.

Мартин К. води предаване в Дарик радио. Много остро, много умно – поне така казват жените, които се ебат с него. Всъщност и аз мисля така. Предаването му е точно тази вечер. След няколко часа ще бъде в ефир.

– Знаеш ли каква е темата на Мартин тази вечер? – питам Е.Й.

Той безцелно си потропва по клавишите на компютъра.

– „Има ли кой да ви обича?“ му е темата – отговаря ми Е.Й. – Искаш ли да му се обаждаме с преправени гласове, като различни хора, през пет минути, и да му казваме „Тебе няма кой да те обича, тъпанар такъв.“ Или пък да се направим на италианец и да му кажем: „Бонджорно сеньор Мартин... случайно вие да сте таковали моето гадже?“

– Не е ли гадно това?

– Въобщо не – отговаря ми Е.Й.

Всъщност интересна тема – „Има ли кой да ви обича?“ Мама, татко, жената, която е до вас, случайната жена, с която преспивате, приятелите, децата ви или Бог знае кой друг... Наистина, има ли кой да ни обича? Случвало ми се е да мисля за това и като мисля достатъчно дълго, да се разплача.

– Всъщност защо да не се обадим на Мартин К. и да му кажем имената на всички, които го обичат? – питам аз Е.Й.

– Защо да лъжем човека? Ако на теб ти се обади някой и ти каже подобно нещо, ще му повярваш ли...?

Е.Й. е прав. Много лесно вярваме, когато ни кажат, че ни мразят, много трудно вярваме, когато ни кажат, че ни обичат. Аз не вярвам на жените, които казват, че ме обичат. Преди обичах да им вярвам, но сега знам – когато са още млади, просто говорят глупости, заради половите си хормони. Когато годините напреднат, казват, че ни обичат от страх и от самота. Страх ме е, че дори детето ми не ме обича... Дори когато го казва, се съмнявам, че го казва само за да получи каквото иска. О, колко лошо!

Какво ли прави Мартин К., докато се готви за предаването си на тема „Има ли кой да ви обича?“

Когато си тръгвала, разказа ми Е.Й., Лили Марлен Дългата наговорила на Мартин К. разни неща. Казала му, че всъщност е нещастна в Америка, самотна, много самотна, че не може да обича никой друг, но трябва да се върне в Америка, защото животът е гаден и нищо не зависи от нас. О, животът е гаден, о, нищо не зависи от нас. Казала му, че ще мисли непрекъснато за него. Той я попитал: „Даже и докато се чукаш с италианеца ли?“ Тя се стреснала от грубостта му, разплакала се: „Даже и тогава.“

След това Мартин К. се обърнал и си тръгнал, опитвайки се да изглежда твърд мъж, да не се изпусне, та някоя сълза да избяга от ъгъла на окото и да предизвика корозия на високомерието му – Хемингуей, който не се разстройва от разделите с безбройните си любовници. Но аз знам, било му много тежко. Казвал си – тя ме прееба, тя ме прееба, а всъщност не бил ядосан, изпитвал пустота и тъга.

СЪДЪРЖАНИЕ

Има ли кой да ви обича	5
Събирачът на ценности	18
Просяк	21
По един от двата пътя	32
Проблеми с чистачката	37
Разходка през пространството...	45
Осемдесет хиляди левги под Женския пазар	56
Побоища	66
Коледен триптих	73
Два конкретни случая	86
Случай с вратовръзка	90
Коледа	96
Nevermore	103
Оранжево, почти кафяво	114
Любов	119
Умората от разбирането	126

Калин Терзийски
ИМА ЛИ КОЙ ДА ВИ ОБИЧА
р а з к а з и

Българска
Първо издание

Художник на корицата: *Ростислав Димитров*
Коректор: *София Несторова*

Формат 60/84/16
Печатни коли 10

Предпечатна подготовка:
„Студио Стандарт“ ЕООД – Пловдив, тел. 032/60 90 50

Печат: Полиграфически комплекс „Жанет 45“ – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел. 032/60 90 90

„Издателска къща Жанет 45“ ООД – Пловдив
бул. „Ал. Стамболийски“ № 9, тел./факс: 032/60 90 60
www.janet45.com

ISBN: 978-954-491-554-4